

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IV./2020
Senát III

Nález:

spisová značka	IV. ÚS 684/2018
populárny názov	Formálne vady súdneho príkazu
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.03.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 10 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 13 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 22 ods. 2
analytická právna veta	V prípade použitia informačno-technických prostriedkov na základe zákona o ochrane pred odpočúvaním sú podmienky na ich použitie oveľa prísnejšie a zároveň akékoľvek pochybenie dotknutých orgánov, prípadne príslušného súdu alebo sudcu vnímané oveľa citlivejšie, keďže ide o situácie, keď oprávnený orgán zasahuje do súkromia osôb, ktoré sa nemusia nijako podieľať na trestnej činnosti, no existuje odôvodnený predpoklad, že disponujú informáciami cennými pre činnosť príslušných orgánov štátu, ktoré nebolo možné získať inak. Avšak pokiaľ ide o chýbajúce uvedenie mena, priezviska a funkcie sudcu pre prípravné na príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov vydaných na základe Trestného poriadku a opatrených pečiatkou príslušného súdu, podstatná je prítomnosť podpisu – ako vyjadrenia súhlasu s ich obsahom, a fakt, že osoba sudcu je v tomto prípade spätne overiteľná a bola odvolacím súdom overená. Neodstrániteľnou vadou by bol práve chýbajúci podpis oprávnenej osoby bez ohľadu na prítomné uvedenie jej mena, priezviska a funkcie len technickým zariadením.
skutkový stav a základné fakty	Skupina obvinených pozostávajúca z 28 colníkov Colného úradu Michalovce ako aj troch štátnych občanov Ukrajiny a jednej občianky Slovenskej republiky,

	<p>medzi nimi aj sťažovatelia, boli za použitia dôkazov získaných na základe príkazov na použitie ITP zo vydaných sudkyňou pre prípravné konanie, ktorých zákonnosť sťažovatelia napádajú, trestne stíhaní jednak pred Okresným súdom Trebišov vo viacerých konaniach, pričom sťažovatelia poukazujú na dve z nich, ako aj pred špecializovaným trestným súdom (odsúdení sťažovatelia).</p> <p>Okresný súd Trebišov dospel v uvedených dvoch konaniach k záveru, že príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov vydané sudkyňou pre prípravné konanie boli v dôsledku neuvedenia mena a priezviska sudkyne nezákonné, z čoho vyvodil procesnú nepoužiteľnosť dôkazov získaných využitím informačno-technických prostriedkov. Tento záver si osvojil aj Krajský súd v Košiciach, ktorými zamietol odvolania prokurátora, čo viedlo k oslobodeniu dotknutých obžalovaných.</p> <p>Naopak, špecializovaný trestný súd pri posudzovaní procesnej prípustnosti dôkazov získaných použitím informačno-technických prostriedkov na základe sťažovateľmi napádaných príkazov dospel k záveru, že príkazy sudkyne pre prípravné konanie na použitie informačno-technických prostriedkov sú plne v súlade s judikatúrnymi požiadavkami ústavného súdu týkajúcimi sa odôvodnenia a následnej preskúmateľnosti. Sťažovatelia boli rozsudkom špecializovaného trestného súdu uznaní za vinných zo spolupáchateľstva pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) TZ s poukazom na § 138 písm. h) TZ v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 TZ, za čo bol každému z nich uložený (okrem iného) úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov.</p> <p>Na základe odvolania sťažovateľov najvyšší súd (ako odvolací súd, pozn.) rozsudok špecializovaného trestného súdu zrušil vo výroku o vine a tým aj vo výroku o treste a uznal sťažovateľov za vinných zo spolupáchateľstva pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) TZ v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 TZ, za čo každému z nich uložil (okrem iného) mimoriadne znížený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne. Odvolací súd námietku týkajúcu sa nepreskúmateľnosti spomínaných súdnych príkazov pre absenciu titulu, mena a priezviska sudkyne pre prípravné konanie a nečitateľnosti jej podpisu nepovažoval za spôsobilú privodiť nepreskúmateľnosť príkazov.</p> <p>Proti rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Pretože ústavný súd nie je štvrtou súdnou inštanciou, nebude sa jednotlivo vyjadrovať ku všetkým námietkam sťažovateľov, ku ktorým sa vyjadrili už tri inštanície všeobecného súdnictva, a posudzuje len spôsob, akým sa s nimi vysporiadal dovolací súd, pričom konštatuje, že dovolací súd sa v napadnutom uznesení dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľov, odvolávajúc sa aj na rozsiahle odôvodnenie odvolacieho súdu.</p> <p>Príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov bol v prípade sťažovateľov vydaný na základe Trestného poriadku v rámci prebiehajúceho trestného konania. Dovoľávať sa absencie náležitostí, ktoré vyžaduje na vydanie súhlasu zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), je bezpredmetné, pretože ten sa na prípad sťažovateľov nevzťahuje.</p> <p>Sťažovatelia poukazujú na to, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pre všetky prípady „tajného sledovania“ aplikuje rovnaké princípy, no ďalej túto myšlienku nerozvídli. Pokiaľ ide o princíp zákonnosti, tak ten bol v ich prípade dodržaný, pretože o použití informačno-technických prostriedkov</p>

bolo rozhodnuté na základe zákona (Trestného poriadku) za dodržania podmienok, ktoré vyžaduje § 114, ako aj § 181 Trestného poriadku. Rovnako nevysvetlili, ako majú súvisieť použité operatívno-pátracie prostriedky s procesnou prípustnosťou dôkazov získaných informačno-technickými prostriedkami, ktoré sú niečím iným. Napokon sa snažia premostiť k vlastnému záveru, že nie je relevantné, na základe akého zákona bolo vykonané „tajné sledovanie“. Ústavný súd k tomu podotýka, že to relevantné je, pretože rôzne zákony kladú na použitie informačno-technických prostriedkov rôzne podmienky z rôznych dôvodov. Práve rozsudok ESLP vo veci Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. mája 2000, na ktorý sťažovatelia poukázali, konštatoval, že hoci odpočúvania neboli prevedené v súlade so zákonom (čo nie je prípad sťažovateľov, pozn.) v zmysle čl. 8 dohovoru, pripustenie takto získaného dôkazu nebolo porušením práva na spravodlivý proces.

Je potrebné podotknúť, že v prípade použitia informačno-technických prostriedkov na základe zákona o ochrane pred odpočúvaním sú podmienky na ich použitie oveľa prísnejšie a zároveň akékoľvek pochybenie dotknutých orgánov, prípadne príslušného súdu alebo sudcu vnímané oveľa citlivejšie, keďže ide o situácie, keď oprávnený orgán zasahuje do súkromia osôb, ktoré sa nemusia nijako podieľať na trestnej činnosti, no existuje odôvodnený predpoklad, že disponujú informáciami cennými pre činnosť príslušných orgánov štátu, ktoré nebolo možné získať inak. Ústavný súd preto vo svojich skorších rozhodnutiach týkajúcich sa procesnej použiteľnosti dôkazov získaných použitím ITP na základe súhlasov podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním (napr. III. ÚS 97/2012) vnímal a posudzoval chýbajúce uvedenie mena, priezviska a funkcie sudcu oveľa citlivejšie, a ako uviedol, „... akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na jeho nepreskúmateľnosti od samého začiatku“, pretože obsahovali zásadnejšie vady, najmä nedostatočné, prípadne žiadne odôvodnenie, a v prípade takýchto nedostatkov bola vyvodená procesná nepoužiteľnosť dôkazov získaných použitím informačno-technických prostriedkov aj v prípade ich použitia na základe Trestného poriadku (napr. III. ÚS 133/2010). To však nie je prípad sťažovateľov.

Pokiaľ ide o chýbajúce uvedenie mena, priezviska a funkcie sudkyne na predmetných príkazoch vydaných vo veci sťažovateľov na základe Trestného poriadku a opatrených pečiatkou príslušného súdu, podstatná je prítomnosť podpisu – ako vyjadrenia súhlasu s ich obsahom, a fakt, že osoba sudkyne je v tomto prípade spätne overiteľná a bola odvolacím súdom overená. Neodstrániteľnou vadou by bol práve chýbajúci podpis oprávnenej osoby bez ohľadu na prítomné uvedenie jej mena, priezviska a funkcie len technickým zariadením. Určite nemožno považovať takúto formálnu absenciu za žiaduci jav alebo ju odobrovať ako „bežnú prax“, no taktiež z nej nemožno vyvodzovať procesnú nepoužiteľnosť získaných dôkazov. Nepreskúmateľnosť treba chápať ako objektívnu nemožnosť zistiť, respektíve overiť skutočnosti, ktoré nastali, prípadne mali nastať v minulosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na posúdenie zákonnosti postupov a rozhodnutí dotknutých orgánov. Ústavný súd si je vedomý, že sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, no v zmysle už uvedeného je jeho porušenie rovnako nereálne ako porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 36 ods. 1 listiny.

Ústavný súd vo vzťahu k tomu, či podklady, ktoré boli predložené sudkyňi pre prípravné konanie vyvolávali skutočne dôvodné podozrenie voči osobám sťažovateľov, uvádza, že je to práve osoba sudcu, ktorá je kompetentná vyhodnotiť odôvodnenosť zásahu do práv dotknutých osôb použitím informačno-technických prostriedkov, či už je to v rámci trestného konania, alebo výkonu spravodajskej činnosti, pretože keď už raz bola dôvera spoločnosti v demokratickom zriadení osobe sudcu zverená, je absurdné, aby jeho závery a hodnotenia ústiace do rozhodnutia o spôsobe získavania informácií, týkajúce sa počiatkovej fázy konania, nie rozhodnutia vo veci samej, podliehali prieskumu či hodnoteniu účastníkov konania.

	<p>Napokon ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie dovolacieho súdu nevybočilo z medzí ústavnosti ani z medzí základných práv a práv inkorporovaných v listine a dohovore, a keďže ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľov v časti prijatej na ďalšie konanie nevyhovel, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími nárokmi sťažovateľov.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnej sťažnosti nevyhovuje.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 133/2010, III. ÚS 97/2012</p> <p>Európsky súd pre ľudské práva: Khan v. Spojené kráľovstvo, 12. mája 2000</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>informácie dokazovanie-dôkazné prostriedky sudca-zákonný odpočúvanie prípravné konanie dokazovanie-dokazovanie v trestnom konaní</p>

spisová značka	III. ÚS 146/2019
populárny názov	Súdne poplatky v správnom súdnictve
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	02.04.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Ustanovenie § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch sa má aplikovať aj na platenie súdneho poplatku za správnu žalobu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa pred krajským súdom ako správnym súdom domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia správcu dane o nepriznaní nadmerného odpočtu a vyrubení vlastnej daňovej povinnosti. Uvedené súdne konanie bolo uznesením krajského súdu zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu o zastavení konania podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd v napadnutom uznesení vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a nezohľadnil, že vyzval sťažovateľa ako žalobcu na úhradu súdneho poplatku vo výške odporujúcej zákonu o súdnych poplatkoch a tiež nesprávne právne posúdil vec. Súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 70 € vyrubeneho podľa položky č. 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona o súdnych poplatkoch. Krajský súd však podľa sťažovateľa opomenul zohľadniť, že sadzba súdneho poplatku má byť nižšia o 50 % s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pretože sťažovateľ podal správnu žalobu

	elektronickými prostriedkami. Krajský súd zastával názor, že § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch sa neuplatní v konaní o správnej žalobe.
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu.</p> <p>Uvedené zásady týkajúce sa odôvodnenia súdneho rozhodnutia a vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu.</p> <p>Úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaného rozhodnutia.</p> <p>Ústavný súd tak v medziach svojej právomoci preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nie je ústavne udržateľné a sťažovateľom formulované námietky týkajúce sa nesprávnej výšky vyrubeneho súdneho poplatku svojou relevanciou odôvodňujú zásah ústavného súdu do uvedeného súdneho rozhodnutia.</p> <p>Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, sťažnostnou argumentáciou, ako aj obsahom vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti a stanoviskom sťažovateľa k tomuto vyjadreniu konštatuje nesprávnosť a arbitrárnosť záveru krajského súdu k výške súdneho poplatku, keď podľa neho ustanovenie § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch nie je možné aplikovať na platenie súdneho poplatku za správnu žalobu. Nie je zrejmé, na základe čoho dospel krajský súd k presvedčeniu, že správnu žalobu podľa položky č. 10 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch «nie je možné subsumovať pod pojem „úkon“ alebo „konanie“» v zmysle § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. V predmetnom ustanovení sa uvádza: „Ak sa úkony a konania vykonávajú na základe podania podaného elektronickými prostriedkami...“. Správna žaloba ako podanie bola podaná elektronickými prostriedkami a na jej základe jej doručením súdu sa začalo konanie v zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Ustanovenie § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch je teda v danej veci plne aplikovateľné a súdny poplatok bol vyrubený vo výške odporujúcej úprave podľa zákona o súdnych poplatkoch. Krajský súd tak nesprávne právne posúdil vec, keď nesprávne interpretoval ustanovenie § 6 ods. 3, § 10 ods. 3 a § 10 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch, čím odňal sťažovateľovi právo na prístup k súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa zákonom ustanoveným postupom možno domáhať na súdnom alebo inom orgáne Slovenskej republiky. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS</p>

	<p>26/94).</p> <p>Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci, má pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné (II. ÚS 153/2018).</p> <p>Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces (III. ÚS 875/2016).</p> <p>Pokiaľ ide o námietku krajského súdu v jeho vyjadrení k ústavnej sťažnosti o neaplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v prejednávanej veci, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením vydaným v poplatkovom konaní podľa zákona o súdnych poplatkoch, teda namieta odňatie všeobecného práva na prístup k súdu, hoci rozhodnutie týkajúce sa súdneho poplatku bolo vydané v rámci prebiehajúceho správneho súdneho konania.</p> <p>Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre porušené boli. 2. Uznesenie Krajského súdu zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie. 3. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovy trovy právneho zastúpenia.
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>poplatok-súdny poplatok-sadzobník poplatok-nezaplatenie správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov konanie-zastavenie</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne

vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.